

Дефиниција и облици агресије

Један од облика људског понашања је и агресија, односно један од социјалних мотива је и агресивни мотив. Социјални мотиви, предпостављају непосредан контакт са другим и могу бити просоцијални и антисоцијални. Агресија је облик антисоцијалног понашања. Међутим, и ако има негативан контекст, агресивност је уобичајен и веома важан сегмент развоја личности, без обзира у ком облику се испољила.

Сам термин агресија означава напад или насртање. То је облик друштвеног понашања који је усмерен против неких личности, предмета или садржаја, с интенцијом да им се нанесе штета. То је веома сложено социјално понашање које има своје биолошке, социјалне и когнитивне елементе. Веома је важно уочити интенцију, односно да се агресија односи на намеру штете више него на последице. Такву агресију називамо импулсивном или непријатељском. Насупрот томе је инструментална агресија као вид понашања где је штета коју наносимо секундарна појава, а примарна сврха је постизање неког циља. Али "чисте" инструменталне агресије, без непријатељске агресије, скоро да нема, осим "агресије на проблем" у ситуацијама решавања неког задатка. Агресија је чин понашања који се накнадно оцењује, а да ли ће бити и у којем степену проглашен агресијом зависи од примењених тренутно важећих критеријума. Критеријуми за процену понашања су у зависности од субкултуре веома релативни, тако да један чин који за некога представља недвосмислено насртај, за друге може представљати чин одбране од агресије, управо оне стране која је себе доживела као жртву. Због свега овако у психологији се агресији прилази двојачко: као јединствен механизам фрустрација-агресија, и као особини личности, релативно трајној и доследној.

Агресивно понашање није једнозначно. Може бити директно, усмерено на изворе који су побудили агресивне подстицаје, али и премештено у друге замишљене циљеве, односно јавити се у облику помакнуте агресије. Физичка агресија (попут ударања, лупања, грижења...) може бити потиснута и јавити се у прикривеној форми, у вербалној форми (задиркивање, заједљивост, исмејавање). Који вид агресивног понашања ће бити испољен, зависи од усађених социјалних норми, и статуса и моћи циља коме је агресија усмерена.

Због тога што је агресивност извор многих друштвених проблема: сукоба међу људима, ратова, предрасуда, окрутности и насиља према деци и одраслима вршено је много испитивања да би се доказали услови под којим долази до агресивног понашања и потврдиле неке од теоретских предпоставки. У досадашњим теоријама постоји велики број покушаја да се објасни порекло агресивног понашања:

- тезе да је агресивност једна од урођених снага људског понашања
- фрустрационе теорије
- тезе које прихватају урођене елементе као део агресивног понашања, али истичу значај срединских услова за јављање и развијање агресивног понашања
- да је агресивно понашање првенствено стечено или научено понашање

Биолошке, друштвене, околине и когнитивне димензије агресије

Истраживања показују да је агресивност релативно постајана црта личности, из чега је изведен закључак да је ријеч из генетски или биолошки увјетованом понашању. Она се објашњава дјеловањем хормона (тесостерн, количина тог хормона је била уско повезана са проценом агресивног понашања - осветничком агресијом), урођеним темпераментом, механизмом доминације (закон јачег и опстанка врсте), механизмом фрустрација.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com